L’alegria compartida amb els infants

Per GloriaA el dc., 15/07/2020 - 16:44

Després d'uns mesos de confinament es presenta un estiu on les vacances laborals son diferents de les inicialment previstes. Davant aquesta situació atípica em vaig posar a buscar diferents alternatives i, un cop valorades, la proposta que oferia el Casal Loiola, dels Jesuïtes a Barcelona, és la que em va convèncer més. En el fons, l'objectiu que plantejaven era el mateix que m'havia fixat per al meu estiu: fer voluntariat amb infants.

Així que em vaig apuntar a fer de monitor voluntari del Casal "Al Vent" de Fundació la Vinya, al barri de Bellvitge. Estic en un equip de monitors acompanya nens i nenes de 3 i 4 anys plens de vitalitat i alegria. Quinze ingents en total, amb els que passem els dies fent jocs, remullant-nos, anant d'excursió a veure un castell o una granja ,cantant i ballant. A partir del centre d'interès aprenen com es vivia a l'antiga Grècia i el poble víking, els egipcis i els maies entre moltes altres cultures.

Aquestes activitats permeten als infants fomentar l'autonomia personal i les relacions humanes però el més important és ajudar-los a créixer en uns valors que queden per sempre: compartir, posar-se al lloc del l'altre, potenciar les relacions d'amistat, respecte per la natura.

Aquests valors son compartits per l'equip de monitors, on cada un aporta els nostres talents i ens recolzem uns amb els altres i afrontant aquest dies que esgoten físicament però que omple el cor.

Acabem el dia amb una breu valoració de les activitats però també de les actituds dels infants i dels monitors, fixant-nos en les coses que hem de potenciar i corregir.

Un voluntariat com aquest em permet descobrir que la realitat és molt més gran que el món que m'envolta, més proper. El creixement personal el descobreixes en la mesura que et dones als altres.

En aquest voluntariat puc veure i viure les referències de l'evangeli sobre la senzillesa, gratuïtat i innocència dels infants.

Després de viure la situació de confinament he pogut redescobrir que el que m'omple és el fet de compartir la vida amb els altres, siguin més propers o llunyans.